

ГЛАВА 1

ТРИША

В НАСТОЯЩЕТО

Безнадежно изгубени сме, а съпругът ми не иска да го признае.

Не бих казала, че това е нетипично поведение за Итън. Женени сме от шест месеца – все още пресни младоженци, и в деветдесет процента от времето той е перфектният съпруг. Знае всички романтични ресторанти в града, все още ме изненадва с цветя, а когато ме пита как е минал денят ми, ме изслушва внимателно и задава подходящите уточняващи въпроси.

Но в останалите десет процента от времето той е толкова упорит, че ми идва да крещя.

– Пропуснал си отбивката за „Кедър Лейн“ – казвам му аз. – Подминахме я преди половин миля.

– Не! – на врата му изпква плашещо изглеждаща вена. – Отбивката е по-напред. Не сме я подминали.

Въздъхвам разочаровано, докато стискам разпечатаните упътвания към къщата в Уестчестър, с любезното съдействие на брокера ни Джуди. Да, имаме джипиес. Но сигналът се изгуби преди десет минути и сега трябва да разчитаме само на тези указания. Сякаш сме се върнали в каменната ера. Е, Итън искаше нещо необичайно и сега го получава.

Най-лошото е, че вали сняг. Започна преди няколко часа, още когато излизахме от Манхатън. Когато тръгнахме, това бяха малки сладки бели снежинки, които се изпаряваха при допира със земята. През последния час размерът им се увеличи четворно. Вече не са сладки.

И сега, когато се отклонихме от магистралата, този безлюден и тесен път е станал още по-труден заради мократа от снега настилка. Ако Итън караше пикап, това може би нямаше да ни бърка. Неговото беемве е с прекрасни ръчно шити кожени седалки, но единственото му оръжие в конкретната ситуация е предното предаване. А и съпругът ми няма много опит в шофирането на сняг. Ако колата поднесе, той вероятно няма да знае дали да навие волана по посока на поднасянето, или обратно (първото беше правилното, нали?).

Като по поръчка беемвето се плъзга точно на такъв залежен участък. Итън стиска с все сила волана и успява да удържи автомобила, но сърцето ми сякаш ще изскочи. Снеговалежът става наистина обилен.

Итън спира встрани от пътя и протяга ръка към мен.

– Дай да видя указанията.

Послушно подавам леко намачкания лист хартия. Съжалявам, че не ме остави аз да шофирам. Той никога няма да признае, че се справям по-добре от него с навигацията.

– Мисля, че изпуснахме отбивката, Итън.

Мъжът ми свежда поглед към листа хартия. После се взира напрегнато през предния прозорец. Дори с чистачки на пълни обороти и с включени дълги светлини видимостта е ужасна. Сега, когато слънцето вече е под хоризонта, погледът ни стига само на около 3 метра пред автомобила. Всичко отвъд това разстояние е бяла пелена.

– Не. Знам как да стигна дотам.

– Сигурен ли си?

Вместо да отговори на въпроса ми, той се намръщва:

– Трябваше да провериш прогнозата за времето, преди да тръгнем на път.

– Може би трябва да се върнем? – плахо го питам аз и притискам ръце между коленете си. – Можем да оставим огледа за друг път. Например, за когато не сме приклепени от чудовищна снежна буря.

Съпругът ми извърта глава и ме поглежда, сякаш съм си изгубила ума.

– Триша, пътувахме два часа, за да стигнем дотук. Намираме се на около десет минути от целта, а ти сега искаш просто да обърнем и да се приберем?

Това е още едно от нещата, които научих за Итън през шестте месеца, откакто сме женени. Щом си науми да направи нещо, той не отстъпва, докато не успее. Предполагам, че мога да го възприема като положително качество. Не бих искала да съм омъжена за човек, който оставя куп недовършени задачи из къщата.

Все още опознавам Итън. Всичките ми приятелки ме укоряваха, че съм се омъжила за него твърде бързо. Срегнахме се в едно кафене – аз се спънах и разлях питието си точно до неговата маса, а той настоя да ми купи ново. Беше класически случай на любов от пръв поглед. Когато го видях, се влюбих в русата му и на места леко прошарена коса. Сините му очи бяха с цвета на безоблачното небе, а големият римски нос все пак не му позволяваше да бъде прекалено красив. Когато той ми се усмихна, потънах на мига. Прекарахме следващите шест часа заедно с чаша кафе в ръка, а веднага след това ме заведе на вечеря. Същата вечер сложих край на едногодишната връзка с гаджето ми, като му се оправдах с това, че съм срещнала мъжа, за когото искам да се венчая.

Девет месеца по-късно аз и моят Ромео от кафенето сключихме брак. Още 6 след това вече търсим имот извън града. Цялата ни връзка е на бързи обороти. Но досега не съм съжалявала. Колкото повече научавам за Итън, толкова повече се влюбвам в него. И той изпитва същите чувства към мен. Наистина е невероятно да споделям живота си с него.

С изключение на една голяма тайна, за която той все още не знае.

– Добре – казвам аз. – Да продължим, нека намерим тази къща.

Итън ми подава обратно листа с указания и връща беемвето на пътя.

– Знам точно къде сме. Къщата е съвсем наблизно пред нас. Предстои да разберем дали е така.

Този път кара по-бавно, както заради снега, така и за да не изпусне отбивката, за която съм убедена, че подминахме преди половин миля. Продължавам да следя пътя, въпреки че предното стъкло вече е почти изцяло покрито със сняг. Опитвам се да мисля за топло и сухо място.

– Там! – извиква Итън. – Виждам я!

Накланям се напред на седалката си, с което опъвам до крайност колана. Той я вижда? Какво точно? Да не би да носи въображаеми очила за сняг и нощно виждане? Защото всичко, което се простира пред погледа ми, е сняг, след това още сняг, а отвъд него – мрак. Итън намалява още повече, като се визира в малък път, който води навътре в гората. Пред фаровете се разкрива почти изцяло затрупана от снега табела. Едва успявам да разчета надписа, докато съпругът ми вече завива.

„Кедър Лейн“!

Какво ли съм си мислила – Итън е бил прав през цялото време. Сигурна бях, че е подминал отбивката, но явно съм грешала. Тя е точно пред нас. Макар че сега, когато вече сме на тесния път към къщата, сериозно започвам да се притеснявам, че беемвето няма да се справи. Бърз поглед към съпруга ми е достатъчен, за да разбере, че той си мисли абсолютно същото. И без да е затрупана под дебел сняг, пътната настилка е едва забележима.

– Трябва да помолим Джуди да не се бави много с огледа – казвам аз. – Не искаме да останем блокирани на това място.

Итън поклаща глава в знак на съгласие:

– Няма да те лъжа – исках нещо извън града, но това е лудост. Имам предвид, че сякаш сме в средата на...

Гласът му секва по средата на изречението. А аз единствено мога да гадая, че е искал да каже „в средата на нищото“. Но

преди да успее да довърши, ахва с отворена уста. Защото най-накрая къщата се появява.

И е невероятна!

В онлайн обявата на Джуди се споменаваше, че е на два етажа, плюс таван, но едва ли някой си е представял да е толкова просторна. Таванът би трябвало да е изключително висок, стръмният покрив на къщата сякаш се връзва в снежното небе. А арките на заострените прозорци по цялата фасада придават на постройката по-скоро облик на катедрала, отколкото на място, където живеят хора.

– Господи – въздъхва с облекчение Итън. – Представяш ли си да живееш на такова място?

Може да познавам съпруга си от малко над година, но няма как да сбъркам изражението на лицето му. Той задава риторичен въпрос. И копнее да се нанесе в тази къща. Накарахме бедната Джуди да ни преведе през половината Уестчестър и Лонг Айлънд, но нито едно от местата, на които бяхме, не отговаряше на представите в главата на Итън. Но сега...

– Харесва ли ти? – питам го аз.

– Не е ли страхотна? Само погледни какво място...

Отварям уста, за да се съглася с него. Тази къща безспорно е красива. Огромна е и отдалече си личи колко е елегантна – все неща, които търсихме неуспешно досега. Това е идеалният дом, който да напълним с деца. А именно това е и крайната ни цел. Искане ми се да кажа на Итън, че съм влюбена в къщата също толкова, колкото и той. Че когато Джуди пристигне, трябва да направим оферта на мига.

Но не мога да го направя.

Защото, докато гледам към това обширно имение, започва да ми се гади. Толкова силно, че си запушвам устата и поемам дълбоко въздух, за да не повърна обяда си из целия луксозен кожен салон на беembeeto. Никога досега не съм се чувствала така. Не съм изпитвала подобно нещо към нито една от десетките празни къщи, които обиколихме през последните няколко месеца. Усещането е толкова силно.

ГЛАВА 10

СТЕНОГРАМА НА ЗАПИСА

Това е сесия № 2 с П.Л., 25-годишна жена, която страда от посттравматично разстройство след преживян изключително стресов инцидент.

– Здравейте, д-р Хейл.

– Днес изглеждаш бледа. Моля... седни.

– Добре съм. Просто... не спях добре.

– При първото си идване бе споменала за кошмарите.

– Да. Сякаш го преживявам отново. Като че ли всичко се случва отново и отново.

– Знам, че ти беше много трудно да говориш за това, но ако този път се чувстваш по-комфортно с мен, ще ми е много полезно да чуя лично от теб какво се е случило онази нощ.

– Толкова ми е трудно да говоря за това. По-лесно е да обсъждаме... други неща.

– Но аз съм тук, за да ти помогна. Не мога да ти помогна, ако не знам през какво си минала.

– Да. Да, разбирам, но...

– Моля те, опитай. Има време, не бързай. Цялата сесия е пред нас.

– Просто... това беше най-лошата нощ в живота ми, д-р Хейл. Изгубих всичко.

– Започни отначало.

– Ами, аз... искам да кажа, ние... наехме хижата за уикенда и нямахме търпение. Толкова добре си прекарвахме, въпреки че в крайна сметка цял уикенд валя дъжд. Мотаехме се, пекохме маршмелоу в камината...

– И тогава...?

– Случи се, след като с Коуди вече бяхме легнали да спим. Меган и Алексис бяха отишли в стаите си. Бях дълбоко заспала... свежият въздух винаги ми действа така, а и изпихме няколко питиета... И тогава се събудих от писъци.

– Продължавай, моля.

– Беше Коуди. Той крещеше до мен в леглото и... и имаше кръв по гърдите му. Събудих се и над него стоеше мъж, който държеше нож. Трудно ми бе да различа детайли, защото навън валеше и небето беше толкова тъмно... Не можех да видя лицето, само полепналата по черепа му мокра коса. И го усетих. Миришеше на мокро куче, но и на нещо друго. Нещо гнило.

– Това звучи ужасно.

– Понякога се събуждам през нощта и все още го усещам. Усещам го навсякъде в стаята си. Тази ужасна, гнила миризма... О, боже!

– Всичко е наред. Нормално е да плачеш. Тук си в безопасност.

– Аз просто... не мога...

– Вземи си кърпичка, ако искаш.

– Това не е честно! Коуди и аз трябваше да се оженим следващата седмица. Щяхме да отидем на меден месец на Бермудските острови. Трябваше да прекарам остатъка от живота си с него, а сега... сега той е погребан в ковчег под земята. Всеки път, когато си помисля за него...

– Успокой се. Всичко ще бъде наред.

– Но как? Как ще се оправят нещата, д-р Хейл? Мъжът, за когото щях да се омъжа, е мъртъв. Двамата ми най-добри приятели са мъртви. Майка ми винаги казваше, че ако в радиус от петдесет мили има луд, той ще се озове при мен. И онази нощ той ме намери. Имам белег на корема, с който ще го помня завинаги.

– Вината не е твоя, не си направила нищо грешно.

– Не е честно всички те да са си отишли, а аз да съм още тук. Аз също трябваше да съм мъртва.

– Не говори така.

– Вярно е, д-р Хейл. Точно това ми каза докторът в болницата. Можело е да умра.

– Но ти се размина. Оцеля. Успяла си. Можеше да кървиш до смърт в онази хижа, но си намерила сили да бягаш през дъжда и калта, за да спреш преминаващ автомобил, който да ти помогне. Заради това си жива.

– Не се чувствам като оцеляла. Чувствам се като... като развалина. Не мога да спя. Дори не мога да си намеря работа.

– Затова си тук. За да се подобриш. Това е само началото.

– Ако го бяха хванали, можех да продължа напред. Но всеки път, когато затворя очи, си въобразявам, че той е на прозореца ми. И ме гледа как спя.

– Ключовата дума е „въобразявам“. Той не е наистина там.

– Няма как да сте сигурна! В края на краищата аз съм единствената, която може да го идентифицира. Сигурна съм, че той иска да ме убие.

– Не трябва да мислиш по този начин. Сега си в безопасност. Ако искаше да те намери, вече щеше да го е направил. Говорим за импулсивен човек.

– Ще полудея, д-р Хейл. Само за това мисля. Всеки път, когато се качвам в колата, имам чувството, че той ме преследва. Докато пътувах насам, бях убедена, че той е в колата зад мен.

– Но ти знаеш, че всичко това е единствено в главата ти, не е реално.

– Няма как да го знам. И вие не го знаете. Може би чака отвън точно сега. Може би в момента, в който отворя вратата на къщата, той ще ни убие и двете.

– Знаеш ли колко малко вероятно е това?

– Аз...

– Слушай ме. Не можеш да позволиш на този психопат да контролира живота ти. Тук си, за да се справиш. Семейството ти се грижи за теб и затова те изпрати тук.

– Но аз не се подобрявам.

– Това е само началото. Ще се справиш.

– Д-р Хейл...

– Обещавам ти. Ще се справиш.